

Boemerang

Een jaar geleden vertel ik mijn oncoloog dat mijn zus borstkanker heeft. Ik zie dat ze schrikt. Hoewel er geen erfelijke genmutaties gevonden zijn, lijkt de kans nu groter dat er toch iets familiairs aan de hand is. Daarom stelt mijn oncoloog voor de jaarlijkse controles weer om te zetten naar halfjaarlijkse. De ene keer krijg ik dan een mammografie, de andere keer een MRI.

Als een boemerang komt alles terug. Ik wil geen MRI! Ik wil die buis niet in, die herrie niet aan mijn hoofd, dat infuus niet in mijn arm. Toch ga ik akkoord met het plan van mijn oncoloog. Beter gescreend worden, is veiliger.

Een half jaar later is het zover. Ik zie vooral op tegen de herinneringen aan ruim zeven jaar geleden, toen ik een week na de diagnose borstkanker een MRI kreeg. Er zijn twee verpleegkundigen en vijf pogingen nodig om mij aan te prikken. De aderen in mijn arm zijn er niet beter op geworden na de chemo van toen. Ik schuif in de smalle MRI-buis met een koptelefoon op, die de immense herrie natuurlijk niet teneithoudt. Het lijkt wel of ik op een houseparty ben. Ik doe mijn ogen dicht en wacht rustig af tot dit voorbij is.

Een week later moet ik naar het ziekenhuis voor de uitslag. Ik heb een slecht voorgevoel. De angst voor borstkanker is weer helemaal terug. Mijn man wordt pas zenuwachtig wanneer ik hem in de auto vertel over mijn ongerustheid. Ik steek hem aan met mijn paniek.

Godzijdank, de uitslag is goed! Ik ben zo opgelucht en blij! Niet alleen voor mezelf en mijn man, maar vooral ook voor mijn kinderen en ouders. Ik kan weer een half jaar vooruit.

over Esther

Esther Smid (1968) is freelance journalist en eindredacteur. In 2008 kreeg ze op 40-jarige leeftijd borstkanker. Na alle behandelingen maakte ze samen met haar tweelingdochters een informatief kinderboek: Gewoon Pech als je moeder borstkanker heeft. In deze column beschrijft ze hoe ze het gewone leven weer oppakt en welke invloed borstkanker daar nog op heeft.

